

Καί με κάποια δειλία βεδήλου τὸν ἔβγαλε κρυφὰ ἀπὸ τὴν τσέπη του. Ὁ Βενιζέλος τὸν ἤρπασε καὶ τὸν ἐξάνοιξε διαβάζων φανερὰ εἰς τὴν Βουλὴν :

— Ἀκοῦς, λέει, ἀν τὸν θέλω !

Δύο τρεῖς βουλευταὶ γύρω του ἔσκυψαν, εἶδαν τὸν «Νουμᾶν», συνεταράχθησαν, ἀνεκάθησαν, ἀλλήλεγκυτάχθησαν καὶ τέλος ἕνας ἔλαθε τὸ θάρρος γιὰ νὰ εἰπῇ :

— Μὰ τὸν «Νουμᾶ» διαβάζετε ; Καλὲ εἶναι ὅργανο τῶν μαλλιαρῶν. Καὶ σὰς βλέπει καὶ ὁ κόσμος !

Ὁ Βενιζέλος ἐστράφη καὶ τὸν κύτταξε.

— Καὶ ἔπειτα ;

— Μὰ τὸν «Νουμᾶ» τὸν μαλλιαρὸ διαβάζετε ; !

— Δὲν τὸν διαβάζω τώρα, τὸν διαβάζω ἀπὸ χρόνια !

— Καὶ ὁ κόσμος ποῦ σὰς βλέπει !

Ὁ Βενιζέλος δὲν ἀπήντησεν. Ἐστρεψε μόνον τὸ φύλλο στὴ σελίδα ποῦ μετὰ μεγάλα γράμματα ἀνεγράφετο :

«Ἐνας λαὸς ὑφώνεται ἅμα δείξῃ πῶς δὲ φοβᾶται τὴν ἀλήθειαν».

Ὁ βουλευτὴς ἐλούφαξε καὶ ὁ Βενιζέλος ἐξηκολούθησεν ἀδιάφορος τὸ διάδασμά του ἐπὶ ὥρα ἀρκετὴ !

Κάτω οἱ βουλευταὶ ποῦ ἔμπαιναν ἀκόμῃ ἀντεχαιρετῶντο :

— Καὶ ὑμεῖς ;

— Καλῶς, εὐχαριστῶ !

— Καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ;

— Κ α λ ὼ ς ! Κ α λ ὼ ς !

Ἦσαν τὰ κεφάλια ἐκεῖνα, τὰ ὅποια πενήντα τώρα χρόνια ἐπρόσεχαν τὴν Γραμματικὴν εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ὄχι τὴν Ἑλλάδα. Ἐνα εὐφωνικὸ Ν καὶ ἕνας ἡχηρὸς ὑπερσυντέλικος ἄξιζε περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν Μακεδονία !

Προχθὲς ἀκόμῃ ὁ κ. Λεβίδης ὠμίλησε μετὰ γλῶσσαν Περικλέους ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς. Ὁμιλοῦσε χρόνια τώρα ὡς Περικλῆς καὶ ἕμως ἐπολιτεύετο πάντοτε ὡς Ἀττικάρχης. Οἱ ἄλλοι οἱ πολιτευταὶ ἐξέφερον γραμμικὰ ἔως ἀριστουργήματα ἀπὸ τοῦ βήματος, καὶ διέπραξαν πολιτικὰ τερατουργήματα ὡς Κυβερνήται. Ἐπεμελοῦντο τὴν γλῶσσαν καὶ ἐγκατέλειπον τὸ ἥθος.

Ἄς ἔλθῃ ἐπὶ τέλους καὶ ἕνας νὰ μᾶς μιλήσῃ μετὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ «Νουμᾶ» καὶ νὰ μᾶς διοικήσῃ μετὰ τὴν ψυχὴν τοῦ Περικλέους ἀπὸ τετελεσμένων μελώντας χορτάσαμε, θέλουμε τώρα καὶ ἀνθρώπους !

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Καὶ τὸ ἀπαραίτητο ξόμπλιασμα :

«Ο κ. BENIZELOS...ΜΑΛΛΙΑΡΟΣ».

«Ἄς μὴ παρεξηγηθῇ ὁ τίτλος, ἀλλ' ὁ κ. Βενι-

ζέλος πταίει. . . Ἐθεάθη προχθὲς εἰς τὴν Βουλὴν διαβάζων τὸν «Νουμᾶν» ! . . . Τὸ πρᾶγμα ἐγένετο ἀντιληπτὸν ἁμέσως ἀπὸ τοὺς **καθαριστάς**, ὅχι ἐννοεῖται τῆς Βουλῆς, ἀλλὰ τῆς Γλῶσσης, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται διὰ τὸ πολιτικὸν τόλμημα. Οἱ φίλοι τοῦ Κρητὸς πολιτευτοῦ ἠθέλησαν νὰ τὸν δικαιολογήσουν, μὴ παραλείψαντες νὰ ἰσχυρισθῶν ἐν τέλει ὅτι ἐπὶ τέλους ἡ Βουλὴ δὲν δύναται νὰ ἐπέμῃ, ὡς μὴ καταρτισθεῖσα ἀκόμῃ εἰς σῶμα. Οἱ δὲ περὶ τὸν κ. Φιλάρετον ἕμως κατηγανακτισμένοι ἔσπευσαν νὰ κοινολογήσουν τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν...ἀρχικαθαριστὴν κ. Πρωθυπουργόν, ὅστις ἔμεινε κατάπληκτος, μὴ πιστεύων ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετὰ τοῦ ὅποιου «εἶχε κανονίσει τὸ προσέμιον τῆς προδικήσεως», κατὰ τὸ προχθεσινὸν ἐν Κηφισίᾳ γεῖμα, θὰ μετέβαλλε γλωσσικὰς ἀρχάς, γινόμενος μαλλιαρὸς !

«Λέγεται ὅτι ὁ κ. Δραγούμης ἢ ἀποκηρύξῃ ὡς ἐκ τούτου τὸν κ. Βενιζέλον . . .» Ἐφημ. «Καίροί», 15 Σεπτεμβρίου.

Ο ΑΜΟΙΡΟΣ

Εἴταν τᾶμοιρο τῆς μάννας, φοβισμένο ὅτι γεννήθη. Γύρο του ἔβλεπε τὸν τρόμο, πνέματα κακὰ θωροῦσε πάντα, ἀπ' τὰ καλὰ κανένα.

Στὴ βοσκὴ τὸ στέλν' ἡ μάννα.—
Ὁ βοσκὸς γυρνᾷ ἀπ' τὸ λόγγο
μ' ὄψη κίτρινη στοὶ σπίτι,
μὲ κομμένο τὸ αἷμα λέει :
«Μὴ μὲ ξαναστεῖλεις, μάννα,
μὲ τὰ ζὰ στοὺ μαῦρο λόγγο !
Μὲς τὰ βιάλα στέκει ὁ Λέμπο, 1)
χλιμιντρᾷ στὰ χέρσα ὁ Χίσσι, 2)
τρέχ' ἡ φάρμα του κοντά μου,
ἀπ' τὴ γῆ ὁ Μάχινεν 3) βγαίνει.»

Γιὰ βοσκὸς αὐτὸ δὲν εἶνε.—
Τῶστεϊλαν ψαρὺς νὰ γένει.

Ἀπ' τὴ θάλασσα γυρῖζει,
ἔρχεται χλωμὸ στοὶ σπίτι,
λέει μὲ χέρια παγωμένα :
«Τρομερὰ στοιχιά στὰ χέρσα,
τρομερότερα στοὶ κύμα !

1) Πονηρὸς δαίμονας.

2) Εἶδος Κένταυρος τῆς φινικῆς μυθολογίας.

3) Στοιχὸ τῆς γῆς.